

Mál nr. 362/2014
M og
V vegna sjúklingatryggingar L.

Líkamstjón sjúklings vegna vefjaskaða í febrúar 2014.

Gögn.

1. Málskot móttakið 5. desember 2014 ásamt gögnum.
2. Bréf V dag. 22. desember 2014 ásamt frekari gögnum, fyrirspurnir TM til L dags. 17. ágúst og 24. október og 10. desember 2014 og svör hans dags. 2. október, 14. nóvember og 16. desember 2014.
3. Athugasemdir lögmanna M með bréfi dags. 9. janúar 2015.
4. Athugasemdir M með bréfi dags. 12. janúar 2015.
5. Tvö bréf V, bæði dags. 14. janúar 2015.

Málsatvik.

Tjónsatvik þau sem er til umfjöllunar í þessu máli má rekja til þess að M leitaði til L heimilislæknis síns þann 24. janúar 2014 vegna óþæginda í mjöðm. Úr varð, þegar M leitaði aftur til L í febrúar 2014 vegna verkja í mjöðm og spjaldhrygg, að L tók þá ákvörðun að sprauta sérstöku lyfi, Depo-Medrol, í vöðvafestur. Í málinu er upplýst að M tók blóðþynningarlyf þegar umrætt læknisverk átti sér stað og hafði L upplýsingar um það. Af gögnum málsins má ráða að vegna blóðþynningarmedferðarinnar hafi M farið í blóðprufu þar sem tiltekin gildi í blóði (INR) voru mæld. Í gögnum sem M hefur lagt fram virðist sem síðasta mæling fyrir sprautumeðferðina hafi verið framkvæmd þann 27. janúar 2014 þar sem mæling sýnir 3,1 sem er í nokkru samræmi við meðaltal síðustu mælinga þar á undan. M leitaði síðan til Landspítala-Háskólasjúkrahúss þann stuttu eftir sprautuna vegna áframhaldandi og aukinna verkja. Þar mældust umrædd gildi miklu hærri eða 6,5 og greindust hjá M nokkrar blæðingar, aðallega í gluteal vöðva. Í læknisvottorði sérfræðings sem liggur fyrir í málinu kemur fram að umrætt gildi hefði átt að vera á bilinu 2,5-3,5. M hefur haft óþægindi síðan og sýna gögn vísbendingar um mögulegan vefja- og/eða taugaskaða.

M telur að L beri bótaábyrgð skv. 1. tl. 2. gr. laga nr. 111/2000 um sjúklingatryggingu þar sem kemur fram að bótaábyrgð geti komið til án tillits til sakar ef að öllum líkindum hefði verið hægt að komast hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð, við þær aðstæður sem um ræðir, hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði. M bendir á vægari sönnunarkröfur í lögum um sjúklingatryggingu en almennt eru í skaðabótarétti og telur sýnt að meðferð hafi ekki verið háttáð eins vel og unnt hefði verið þar sem L athugaði ekki sérstaklega blóðþynningargildi áður en hann tók þá ákvörðun að sprauta lyfi í vöðvafestur M. Hefði L átt að vera það ljóst að mati M að sjúklingur á blóðþynningarlyfjum væri í meiri hættu að hljóta tjón af en aðrir. Einnig vísar M til III. kafla laga nr. 34/2012 um heilbrigðisstarfsmenn og vísar til þess að L hafi ekki upplýst M um áhættu af sprautumeðferðinni eða mögulegar aukaverkanir eins og honum hafi borið að gera skv. ákvæðum laganna. M vísar einnig til upplýsinga á fylgiseðli vegna lyfsins Depo-Medrol og metur það svo að þær upplýsingar sýni að nokkur hættu hafi verið á því að gefa M, sem var fyrir í blóðþynningarmedferð, umrætt lyf þar sem það leið til frekari blóðþynningar. Einnig vísar M til 4. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu þar sem kemur fram að bótaábyrgð geti stofnast ef sjúklingur fær fylgikvilla af meðferð sem ekki sé sanngjarnt að hann þoli bótalaust.

V vísar til þess að M hafi verið upplýstur um mögulegar aukaverkanir af sprautumeðferð sem L veitti honum í febrúar 2014. V telur einnig að ekkert hafi komið fram í málinu um að sprautumeðferðin hafi mistekist. Auk þess vísar V til þess að L stýri ekki blóðþynningarmedferð

M heldur sérstök deild á Landspítala og í málinu liggi fyrir sérfræðiálit um að L hafi ekki gert mistök í meðferð M. V telur því ekki sannað að skilyrði 1. tl. 2 .gr. laga um sjúklingatryggingu séu uppfyllt né heldur skilyrði 4. tl. 2 .gr. sömu laga. V telur auk þess útilokað að lyfið Depo-Medrol hafi þau áhrif, þegar því er sprautað í vef, að blóðþýnningargildi M hafi gjörbreyst í ljósi þess að áhrif lyfsins komi hægt og sígandi en ekki innan sólarhrings eins og verkir M bendi til.

Álit.

Þrátt fyrir vægari almennar sönnunarkröfur í lögum um sjúklingatryggingu nr. 111/2000 er þó gert ráð fyrir því í lagatextanum að tjón megi *að öllum líkindum* rekja til atvika sem koma fram í 1.-4. tl. 2. gr. laganna. Samkvæmt athugasemdum við 2. gr. í frumvarpi laganna dugar í þeim efnum að sýnt sé fram á að líklegra sé að tjónið stafi af rannsókn eða meðferð en öðrum orsökum. Sönnunarbyrðin um að svo sé hvílir á tjónþola sem í þessu máli er M.

Í málinu hefur M vísað til 1. og 4. tl. 2. gr. máli sínu til stuðnings en þar kemur fram að annars vegar þarf að öllum líkindum að sýna fram á að komast hefði mátt hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð hefði verið hagað eins vel og unnt var og í samræmi við þekkingu og reynslu á hverjum tíma, eða að að öllum líkindum hafi tjón hlotist af fylgikvilla sem ekki sé sanngjarnt að M þoli bótalaust. M ber því sönnunarbyrði fyrir því að skilyrði umræddra greina séu uppfyllt.

Í málinu liggja fyrir gögn um heilsufar M eftir að hann var sprautaður af L í febrúar 2014 og það liggur fyrir álit sérfræðings um að L hafi farið rétt að í greint sinn. Það liggja hins vegar ekki fyrir álit annarra sérfræðinga um þá meðferð sem M fékk hjá L í greint sinni eða að hann hafði átt að haga henni með öðrum hætti. Miðað við þau gögn sem fyrir liggja telst ekki fyllilega ljóst að hjá L hafi beitt rannsóknum eða meðferð sem voru í ósamræmi við þekkingu og reynslu viðkomandi. Ekki er heldur nægilega sannað að L hafi vanrækt upplýsingaskyldu sína skv. lögum nr. 34/2012. Þó strangar kröfur megi gera til L verður ekki fullyrt án frekari læknisfræðilegs mats á meðferð M að hægt sé að rekja tjón M til rannsókna eða meðferðar G fremur en aðstæðna sem hefðu komið upp óháð læknismeðferðinni. Sérstaklega þegar litið er til þess að það liggur fyrir álit læknis sem telur að rétt hafi verið staðið að meðferðinni. Það er því ekki sýnt að líklegra sé að tjón M stafi af rannsókn eða meðferð L og sem áður segir hvílir sönnunarbyrði um slíkt á M. Einnig telst ósannað að tjón M megi rekja til fylgikvilla þannig að skilyrðum 4. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu sé fullnægt. Á meðan svo er telst ósannað að skilyrði laga um sjúklingatryggingu séu uppfyllt þannig að M eigi rétt á skaðabótum úr sjúklingatryggingu L.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr sjúklingatryggingu L hjá V.

Reykjavík 22. janúar 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur L. Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.